

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/344/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7517207346
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7517207346.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a členov senátu JUDr. Slávkvy Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu v spore žalobkyne: Z. L., H.. XX.X.XXXX, C. D. XX, zast. Mgr. Peter Baran, advokát, so sídlom Námestie SNP 538/16, Stropkov, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, a.s., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 500 €, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie z 20. marca 2018 sp. zn. 13Csp/156/2017-70

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 500 €, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 20.1.2017 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalobca mal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končilo.

2. Vychádzal z toho, že svoj návrh žalobkyňa odôvodnil tým, že dňa 18.11.2011 žalovaný uzatvoril so žalobcom zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300043339 (ďalej Zmluva). Predmetnú zmluvu považuje žalobca za zmluvu o spotrebiteľskom úvere nakoľko žalobca vystupoval v tomto právnom vzťahu ako fyzická osoba a žalovaný poskytuje úvery v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný pred uzavretím zmluvy žalobcovi neposkytol informácie vyžadované zákonodarcom v zmysle § 9 o spotrebiteľských úveroch vo forme štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, a teda porušil právnu úpravu už pred uzatvorením zmluvy. V zmluve absentuje aj údaj o termíne konečnej splatnosti, rozdelenie splátok na istinu, úrok a iné poplatky, adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažností. Žalobcovi bol tak poskytnutý úver vo výške 720 eur, s 70,03 % ročným úrokom, RPMN vo výške 69,22%, priemernej RPMN vo výške 45,66 %, ktorý sa zaviazal žalobca zaplatiť v 42 mesačných splátkach v sume 40,19 eur, čím celková čiastka splatná spotrebiteľom činila sumu 1687,98 eur. V zmysle ust. čl. 8 je v zmluve inkorporovaná Dohoda o poskytnutí služby, ktorej predmetom je záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi na jeho žiadosť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu, a záväzok žalobcu zaplatiť za poskytnutie predmetnej služby odplatu vo výške 107,65 eur. Odplata za poskytnutie služieb obsiahnutých v takejto Dohode sa stala splatnou dňa, kedy bol žalobcovi poskytnutý úver a žalobca reálne od žalovaného obdržal sumu 642,35 eur. Žalobca v dobrej viere, pravidelne mesačne od uzatvorenia zmluvy splácal sumu 40,19 eur mesačne, pričom žalovanému vyplatil sumu 1687,98 eur, teda o 937,98 eur viac než mal žalovaný nárok. Vzhľadom na to, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentujú základné náležitosti

takejto zmluvy, ktoré má mať a to podľa § 9 ods.2 písm.: c, f, g, j, k, o, p, t, v, w, x, preto žalobca považuje túto zmluvu podľa § 11 ods. 1 predmetného zákona ako bezúročnú a bez poplatkov a preto žiada súd, aby zaviazal žalovaného na plnenie v zmysle podaného žalobného návrhu, teda vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi ako aj nahradiť mu trovy konania. Súd vo veci nariadil pojednávanie na 20.03.2018. Nedostavil sa žalovaný, ktorý sa však písomne ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní. Na pojednávanie sa dostavil právny zástupca žalobcu, preto súd v zmysle § 180 CSP rozhodol, že bude pojednávať v neprítomnosti žalovaného. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom, Zmluvou o úvere, všeobecnými obchodnými podmienkami, predsporovou výzvou, a ostatným spisovým materiálom, a zistil tento skutkový stav: Žalobca ako spotrebiteľ a žalovaný ako veriteľ uzavreli dňa 18.11.2011 žiadosť č. 8300043339 o poskytnutie revolvingového úveru, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 750 eur, ktorý sa zaviazal žalobca splatiť v 42 mesačných splátkach v sume 40,19 eur, pri predpokladanej RPMN za úver 69,22%, ročnej úrokovej sadzbe úveru 70,03%, priemernej RPMN vo výške 45,66%. Celkovo tak sa zaviazal žalobca vrátiť žalovanému sumu 1687,98 eur. Žalobca pravidelne, riadne a včas vykonával tieto mesačné úhrady na účet žalovaného, pričom celkovo mu uhradil sumu 1687,98 eur, teda o 937,98 eur viac, než mal žalovaný nárok. Žalovaný pravidelne mesačne od uzatvorenia zmluvy prijímal plnenie od žalobcu vo výške 40,19 eur, čím sa jeho majetok zvýšil celkovo o sumu 1687,98 eur, obohatenie žalovaného, ktoré predstavuje rozdiel medzi peňažnou čiastkou, ktorá bola reálne žalobcovi poskytnutá t.j. 750 eur a sumou, ktorú žalobca zaplatil t.j. 1687,98 eur. V zmysle ust. čl. 8 je v zmluve inkorporovaná Dohoda o poskytnutí služby, ktorej predmetom je záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi na jeho žiadosť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu, a záväzok žalobcu zaplatiť za poskytnutie predmetnej služby odplatu vo výške 107,65 eur. Odplata za poskytnutie služieb obsiahnutých v takejto Dohode sa stala splatnou dňa, kedy bol žalobcovi poskytnutý úver a žalobca reálne od žalovaného obdržal sumu 642,35 eur. Keďže zmluva o poskytnutí revolvingového úveru neobsahuje povinné náležitosti v súlade s §9 ods. 2 zákona o spotrebiteľskom úvere, považuje túto zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov a teda žalovaný prijal jeho plnenia bez právneho dôvodu a žiada súd aby ho zaviazal na plnenie v zmysle podaného žalobného návrhu.

3. Proti označenému rozsudku podal žalovaný v celom rozsahu a v zákonnej lehote (ktorej koniec pripadá na dňa 2.5.2018) odvolanie a podanie odvolania odôvodnil nasledovne:

I.

Súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť, aby zaplatil žalobcovi sumu 500,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % od 20.01. 2017. Súd odôvodnil rozhodnutie tým, že zmluva o revolvingovom úvere číslo 8300043339 neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti, a náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k), lebo podľa súdu má byť v zmysle uvedeného ustanovenia uvedená prvá splátka, splátky. Rozhodnutie súdu prvej inštancie žalovaný napáda z dôvodu, že závery o vzniku bezdôvodného obohatenia a o bezúročnosti úveru sú nesprávnymi tak po stránke skutkovej, ako aj právnej. Žalovaný napáda záver súdu o tom, že uvedená zmluva neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti a tiež to, že v dôsledku tejto skutočnosti by úvery mali byť bezúročné a bez poplatkov. Zmluva o revolvingovom úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods. 2 písm. b), „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“ či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok 2. rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňujú identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje

určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Na základe uvedených dôvodov preto žalovaný napáda rozsudok, nakoľko predmetné rozhodnutie je založené na nesprávnych skutkových zisteniach. Žalovaný napáda aj závery ohľadne uvádzania náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., pretože uvedená náležitosť neznamena uvádzanie dátumu splatnosti prvej splátky. Z rozsudku nevyplýva žiadny dôvod, ako súd k uvedenému záveru dospel. Nesprávne právne posúdenie žalovaný vidí v tom, že s uvádzaním alebo neuvádzaním vyššie uvedených náležitostí nie je možné v zmysle záverov Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 dovodzovať záver o bezúročnosti úveru. Podstatné v tejto otázke je totiž nielen znenie vnútroštátneho práva (v tomto prípade zákona č. 129/2010 Z.z.), ale aj znenie úniijného práva a povinnosť zabezpečiť prostredníctvom konformného výkladu plnú účinnosť úniijného práva. Najvyšší súd SR v uznesení, č.k. 3Cdo 146/2017 vyslovil: „To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).“ Uvedené žalovaný uvádza z dôvodu, že ide o princíp/spôsob, ktorý je potrebné rešpektovať pri výklade vnútroštátneho zákona.

Ohľadne dôsledku v podobe bezúročnosti úveru Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 vo výroku 4 vyslovil podstatnú vec: „Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Ide o pravidlo výkladu, ktoré treba rešpektovať a skúmať, či tá ktorá náležitosť (aj keby v zmluve nebola uvedená, čo pre prípad zmluvného vzťahu sporových strán popierame nižšie) ešte neznamena, že úver je bezúročný. Bezúročný môže byť len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybníť rozsah záväzku spotrebiteľa. Rozsah záväzku spotrebiteľa definujú iné ukazovatele: celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, RPMN a výška úveru. Na základe toho tvrdíme, že záver súdu vyvodzujúci bezúročnosť úverov je nesprávny aj po právnej stránke. Ako ďalší dôvod rozhodnutia súd uviedol, že v zmluve je neplatne dohodnutá výška úrokovej sadzby, lebo je násobne vyššia ako bola priemerná úroková sadzba bánk. Tento záver žalovaný napáda, nakoľko súd pri rozhodovaní nepostupoval podľa relevantného zákonného ustanovenia, v dôsledku čoho nesprávne posúdil aj skutkové zistenia. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Finančným trhom sa rozumie „sústava subjektov finančného trhu, jeho nástrojov a transakcií (finančných investícií) s týmito nástrojmi a medzi týmito subjektmi. Pri tom ide o nepriame sprostredkované financovanie, ktorého rizikom je návratnosť finančných prostriedkov.“ resp. „je hmotne motivované, inštitucionálne organizované nakupovanie a predávanie peňazí.“ (Sidak, M., Ďuračinská, M. a kol. Finančné právo. 1 vydanie. Bratislava. C. H. Beck. 2012). Zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. Logicky to vyplýva aj z tej skutočnosti, kedy pri dvoch rôznych poskytovateľoch úverov - bankových a nebankových subjektoch - síce môže byť úroková sadzba (jej výška) výrazne odlišná, avšak napríklad pri bankových poskytovateľoch celková odplata je tvorená aj správou úverového účtu, rôznymi poplatkami za vyhotovenia výpisov a pod. Zákonodarca preto výslovne stanovil, že sa bude právne regulovať celková odplata za poskytnutie finančných prostriedkov - uvedené teda nenachádza oporu v oblasti komparácie s úrokovými sadzbami bankových subjektov. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Súd prvej inštancie toto vôbec nerešpektoval, rovnako ako fakt, kedy aplikáciu ním označeného ustanovenia vylučuje práve hore citované ustanovenia podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne - banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť. Obvyklá výška odplaty bola 45,66 %, pričom táto nebola podstatne prevýšená. Podstatné prevýšenie je podľa súdnej praxe o viac ako 25-27 %. Uvedené podporuje napríklad aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici,

č.k. 14Co/1016/2014, zo dňa 30.03.2016, v ktorého odôvodnení sa uvádza, cit.: „Administratívny strop odplaty pri spotrebiteľských úveroch bol zrušený spolu so zrušením zákona č. 258/2001 Z. z., ktorý bol nahradený Zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov zo dňa 09.03.2010, ktorý nadobudol účinnosť od 11.07.2010 a v časti novelizácie Občianskeho zákonníka účinnosť od 01.07.2010. Súčasťou navrhovanej právnej úpravy bola aj novelizácia Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Navrhované znenie § 53 ods. 6 sledovalo štandardizovanie a zjednotenie režimu posudzovania odplaty pri všetkých druhoch a formách požičiavania peňažných prostriedkov spotrebiteľom. Zákon č. 129/2010 Z. z. upustil režim administratívneho stropu odplaty. Dôvodom pre nové znenie ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného od 01.07.2010 bolo to, že má ísť o spresnenie ukazovateľa, z ktorého sa vychádza pri posudzovaní primeranosti odplaty za spotrebiteľský úver. Údajovú bázu, pokiaľ ide o výšku odplaty, lehoty splatnosti, spôsoby zabezpečenia a objemy poskytnutých úverov na finančnom trhu, poskytujú hlásenia uverejňované štvrtročne ministerstvom financií na základe hlásení subjektov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Z novelizovaného ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka vyplýva, že referenčné kritérium, podľa ktorého sa má posudzovať primeranosť, sa preniesla zo sektoru bánk na sektor finančného trhu ako taký, a teda na všetky spoločnosti poskytujúce peňažné prostriedky spotrebiteľom...“ Na základe uvedených dôvodov preto žalovaný tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aj uvedenú otázku a dospel k nesprávnemu záveru, z ktorého vychádzal pri rozhodovaní vo veci samej.

(8) Nakoľko žalovaný podáva odvolanie proti výrokom vo veci samej, napáda ako závislé výroky aj výroky o trovách konania. Na základe uvedeného žalovaný napáda rozsudok z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a záverov a pre nesprávne právne posúdenie, teda podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Žalovaný preto navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok v napádanom rozsahu a o veci sám rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne. Žalovaný si uplatňuje nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok platený na základe podaného odvolania.

4. V podanom vyjadrení uviedla žalobkyňa dňa 14.6.2018 bolo nám v hore uvedenej právnej veci doručené odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 20.3.2018. K doručenému odvolaniu podávame nasledovné vyjadrenie:

I. NEAPLIKOVATEĽNOSŤ EUROKONFORMNÉHO VÝKLADU

Žalovaná vo svojom odvolaní poukazuje na potrebu eurokonformného výkladu a z jej argumentácie je zrejmé, že podľa jej názoru treba ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. (ďalej aj „zákon“ alebo „zákon o spotrebiteľských úveroch“) vykladať tak, že bezúročný môže byť úver len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybníť rozsah záväzku spotrebiteľa. Takýto výklad ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch je neprípustný, nakoľko takýto výklad úplne neguje ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch a je v priamom rozpore s doslovným znením tohto ustanovenia. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona bez akýchkoľvek pochybností určuje, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje okrem iných aj náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), f), j) a k) zákona. Inými slovami, slovenský zákonodarca v tomto ustanovení jednoznačne určil, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje čo i len jednu z týchto náležitostí:

- termíny jednotlivých splátok,
- termín konečnej splatnosti úveru,
- správnu výšku RPMN,
- adresu na uplatnenie sťažnosti,
- výšku, počet a termíny jednotlivých splátok istiny, úrokov a iných poplatkov poplatkov, považuje sa poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

Žiadnym výkladom preto nemožno dospieť k inému záveru ako k takému, že ak zmluva neobsahuje hore uvedené náležitosti, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Aplikovanie eurokonformného výkladu, ktorý by popieral uvedený záver je neprípustný, čo potvrdzuje aj judikatúra Súdneho dvora EÚ, v ktorej Súdny dvor EÚ niekoľkokrát konštatoval, že potreba vykladať vnútroštátne právo eurokonformne má svoje hranice: "Povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva." (rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 4. júla 2006 vo veci Adeneler C-212/04, analogicky rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, body 44 a 47). Obdobne sa v tejto veci vyjadruje tiež rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci Impact, C-268/06,

z 15. apríla 2008, body 95, 100, 103 a ďalšie rozsudky Súdneho dvora EÚ. Pre posúdenie konkrétneho súdneho sporu je preto bez právneho významu, že súdny dvor vo svojom rozhodnutí C-42/15 konštatoval, že absencia náležitosti úverovej zmluvy môže mať za následok bezúročnosť úveru a jeho bezpoplatkovosť iba vtedy ak ide o absenciu takej náležitosti, ktorá spotrebiteľovi bráni posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor EÚ podal v rozhodnutí C-42/15 výklad smernice a nie výklad ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Slovenský zákonodarca totiž v zákone jasne stanovil, kedy nastáva sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Otázka či tak zákonodarca pri určitých náležitostiach mohol alebo nemohol urobiť, a teda či porušil alebo neporušil čl. 22 smernice je pre rozhodnutie tohto súdneho sporu bezpredmetná. Neaplikovanie sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v dôsledku uplatnenia eurokonformného výkladu by bolo neprípustným výkladom contra legem vnútroštátneho práva.

II. ABSENCIA TERMÍNU JEDNOTLIVÝCH SPLÁTOK A TERMÍNU KONEČNEJ SPLATNOSTI ÚVERU
Žalovaná vo svojom odvolaní uvádza, že údaj o termíne konečnej splatnosti úveru vyplýva zo splátkového kalendára a z oznámenia veriteľa o schválení úveru, ktoré majú byť súčasťou zmluvy. V tejto súvislosti v prvom rade poukazujeme a zdôrazňujeme, že dokumenty „splátkový kalendár“ ako aj „oznámenie o schválení úveru“ boli žalobcovi oznámené až po podpise zmluvy. Takéto dokumenty preto nemôžu byť v žiadnom prípade súčasťou zmluvy, resp. nemôžu byť relevantné pre posúdenie či bola splnená určitá náležitosť zmluvy. Poukazujeme pritom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 4S/48/2014 podľa ktorého: „Je neprípustné, aby podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa §9 ods. 2 ZoSÚ, ktoré zmluva pod sankciou neplatnosti, resp. pod sankciou straty práv veriteľa na úroky a poplatky musí obsahovať, boli spotrebiteľovi len dodatočne po podpise zmluvy doručované poštou a zároveň vyhlasované za neoddeliteľnú súčasť zmluvy bez toho, aby bol k tomu potrebný písomný súhlas druhej zmluvnej strany.“

Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 14.7.2015 sp.zn. 17Co/2/2015: „ Súd prvého stupňa správne konštatoval, že v zmluve nie je uvedený údaj o konečnej splatnosti. V zmysle § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ je však tento údaj obligatórnou náležitosťou zmluvy, pričom jeho absencia v zmluve spôsobuje, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. i/, kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. g/ citovaného ustanovenia iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy. Uvedenie údajov o konečnej splatnosti v listine označenej ako oznámenie veriteľa o schválení úveru nie je postačujúce, nakoľko predmetnú listinu nie je možné považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalovaný písomne neodsúhlasil.“ Ustanovenie, na základe ktorého má byť súčasťou zmluvy dokument, s ktorým sa spotrebiteľ nemôže v čase podpisu zmluvy oboznámiť považujeme navyše za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. a) Obč. zákonníka. Zároveň poukazujeme na skutočnosť, že predmetné dokumenty neboli žalobcom podpísané. Netvrdíme, že zmluva musí byť vyhotovená ako jediný dokument, no v prípade, že sa vyžaduje písomná forma zmluvy (ako je tomu v tomto prípade), musí byť táto forma zachovaná vo vzťahu k jej esenciálnym, teda k podstatným obsahovým náležitostiam. Zákon vyžaduje pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere písomnú formu, a preto aj náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch musia byť podchytené v písomnej forme, čo znamená, že dokument, v ktorom sú uvedené musí byť podpísaný (§ 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Žiaden splátkový kalendár ani oznámenie veriteľa nebolo žalobcom podpísané. V tejto súvislosti si dovoľíme poukázať na rozsudok Krajského súdu v Trnave z 31.10.2017 č.k. 9Co/14/2017: „Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcimi jednak z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň aj v §11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi stranami niektorú z náležitostí vymenovaných v ustanovení § 9, 11 ods. 1 ZoSÚ neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.“ Rovnaký právny názor vyslovili vo svojich rozhodnutiach aj ostatné odvolacie sudy, poukazujeme napr. na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline z 27.1.2016 sp.zn. 7Co/694/2015 a z 12.11.2015 sp.zn. 9Co/570/2015 a rozhodnutia Krajského súdu v Prešove z 26.11.2015 sp.zn. 21Co/10/2015 a z 31.3.2016 sp.zn. 17Co/106/2015. Okrem konečnej splatnosti úveru absentuje v zmluve taktiež obsahová náležitosť - termíny jednotlivých splátok. V zmluve nie je uvedené kedy sú jednotlivé splátky splatné. Poukazujúc

na uvedené je nenáležité tvrdenie žalovanej, že konečnú splatnosť možno určiť podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok.

III. VÝŠKA ROČNEJ ÚROKOVEJ SADZBY

Žalovaná vo svojom odvolaní taktiež namieta, že súd nesprávne vyhodnotil dojednanie výšky ročnej úrokovej sadzby ako neplatné. Žalobca sa stotožňuje s vyhodnotením dojednaní o ročnej úrokovej sadzbe vo výške 70,03% ako neplatným. Takáto výška totiž predstavuje viac ako 6-násobok (!) priemernej ročnej úrokovej sadzby za úvery poskytované bankami v danom období. Takáto vysoká ročná úroková sadzba nemôže obstať za žiadnych okolností. Nezákonnosť ročnej úrokovej sadzby vo výške nad 70% potvrdil odvolací súd už niekoľkokrát. Poukazujeme napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2Co/221/2015 z 26. 05. 2016: „Odvolací súd súhlasí s právnym názorom súdu prvého stupňa v tom, že výška dohodnutej ročnej úrokovej sadzby 70,03 % je úžernícka a v zmysle § 39 OZ je preto potrebné považovať zmluvu o revolvingovom úvere v časti dohody o výšky úrokov za absolútne neplatnú a v rozpore s dobrými mravmi, pretože takto stanovená výška úrokov z úveru podstatne prevyšuje priemernú úrokovú mieru obvyklú v čase uzavretia úverovej zmluvy.“ Taktiež poukazujeme na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Co/982/2014 z 30. 03. 2016: „Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že dohodnutá výška úrokov z úveru 70,01% ročne podstatne prevyšuje úrokovú mieru obvyklú z praxe peňažných ústavov v čase uzavretia zmluvy, t.j. v decembri 2010 (12,89% ročne - poznámka odvolacieho súdu), z ktorého dôvodu je táto dohoda v rozpore s dobrými mravmi, a teda neplatná v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka.“

IV. NÁVRH ROZHODNUTIA

Vzhľadom na uvedené navrhujeme, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. K vyjadreniu v odvolacej replike uviedla žalovaná, že trvá na svojom odvolaní a poukazuje aj na rozsudok C-42/2015, C-212/2004, lebo úmyslom zákonodarcu nebolo porušiť úijné právo a zavádzať ustanovenia, ktoré sú s ním v rozpore, výklad zák. č. 129/202010 Z.z. nesmie byť výkladom izolovaným. Eurokomformný výklad zákona nebol zachovaný do spomenutej novely, t. j. že členské štáty vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosti, ktoré nemajú byť zahrnuté do zmluvy o úvere a navyše uviedli iné náležitosti, nie sú tie, ktoré vymenúva čl. 10 ods. 2 cit. smernice (smernica 2008/48/ES)

5. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, na čom nič nemení ani podané odvolanie, pritom poukazuje na jeho presvedčivé dôvody.

6. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

7. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové

zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

8. Odvolací súd dopĺňa výstižné dôvody uvedené v rozsudku súdu prvej inštancie o tieto dôvody potvrdzujúceho rozsudku: Je skutočnosťou, že pri chýbaní jednotlivých splátok ako aj termínu konečnej splatnosti úveru, že podľa obsahu spisu dokumenty „splátkový kalendár ako aj oznámenie o schválení úveru“ boli žalobkyni oznámené až po podpise zmluvy, v zmluve chýba uvedenie úveru o konečnej splatnosti, potom s poukazom na § 4 ods.2 písm.g/ ZoSÚ, keďže je tento údaj obligatórnou náležitosťou zmluvy, potom úver treba považovať za bezúročný a za bezpoplatkový. Uvedené dokumenty, ktoré sú v spise neboli ukázané na preštudovanie žalobkyni pred podpisom zmluvy, čo je neprijateľná zmluvná podmienka podľa § 53 ods. 4 písm. a/ Obč.zák.

9. Aj zákon o spotrebiteľských úveroch pozná povinnosť žalovanej skúmať bonitu klienta, t.j. bonitu spotrebiteľky a keďže tak nestalo, treba považovať poskytnutý úver za bezpoplatkový. Keďže žalobkyňa vykonala úhrady v prospech žalovaného v sume 1.687,98 € a včas podala žalobu o bezdôvodné obohatenie len vo výške 500 €, potom záver súdu prvej inštancie, že preplatila svoj úver o 500 € je správny a zákonný. Žalobkyňa bez právneho dôvodu zaplatila 500 € navyiac v prospech žalovaného, a preto ako bezdôvodné obohatenie musí toto vrátiť (presne 1.687,98 € žalobkyňa jej vyplatila, teda o 937,98 € viac než mala žalovaná nárok).

10. Súd prvej inštancie aplikoval v tomto spotrebiteľskom spore správne právny predpis, t.j. § 9 ods. 2 písm. f/, k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ustanovenia Občianskeho zákonníka a jeho rozhodnutie je presvedčivé. Žalobkyni vznikli účelne vynaložené trovy a to za vyjadrenie k odvolaniu, preto odvolací súd podľa § 396 CSP z dôvodu jej úspechu rozhodol tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (o výške rozhodne súd prvej inštancie).

10. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.